

במדינה

סמים

באלט החשיש

השוטרים ניסו לאתר את כתובתה של מרגרט אובריאן באילת ובתל-אביב אולם לא הצליחו למצוא. מרגרט התלפפה מדי פעם את כתובת מגוריה. אחרי ששלחה בדואר אילת לקנדה חבילה שהכילה 500 גרם חשיש, נעלמו עקבותיה.

יום אחד גילו השוטרים בגמל התעופה בלוד את מרגרט היפה, כשהיא עומדת לעלות למטוס שטיסה לקנדה. הם עצרו אותה מיד. בחיפוש שנערך על גופה, הס-תבר כי מרגרט לא סמכה רק על שירותי תי הדואר. במחוך שהיה כרוך סביב גזירתה הנאה נמצאו ארבעה קילוגרם חשיש. לא פחות אבל גם לא יותר.

בחקירה לא הסתירה מרגרט את מקור החשיש: היא בילתה חופשה נעימה בחוף ההיפים באילת. מישהו שם ביקש ממנה

סילוק חשבונות בין דוש ודן בן-אמוץ

השבוע נתקבל במערכת מכתב מידי קריאל ("רוש") גרדוש, בו הגיב על דבריו של דן בן-אמוץ ומדורו בשבוע שעבר. דוש צירף למכתבו כמה דוגמות של ערבים טרי-בים, כפי שצייר אותם בהזדמנויות שונות. להלן מכתבו של דוש והקאריקטורות ששלח - ומתחתן תשובתו של דן בן-אמוץ בצירוף קאריק-טורה אחרת של דוש, לפי בחירתו של דן.

שרים, פועלים מקידים ועוד) אך כפי שכתבתי, אני משתדל בכנות ובעקביות לא לעורר שנואה לגבי ה-ערבי כעם או ציבור שלם. הנה לך כמה דוגמאות לתיאור הערבי (להבדיל ממנהיגים, חבלנים, או קציני "המהפכות" באותו ציור שפרסמת) שבעיצובו השתדלתי, עד כמה שהביטוי הקריקא-טורלי מאפשר זאת, להציגו כיצור אנושי ומכובד.

על כן, להאשים אותי בצביעות, בהסתה גזעית, - לרמוז על אותו מקור משותף (נאצי כנראה) ממנו שואבים קרי-קאטוריסטים ערביים, סובייטיים ואני, כמוני כמותם, - הרי זאת השמעה מכוערת וזדונית.

מעצב אותי להוכיח שוב שהבדלי השקפות עשויים להשכיח את כללי ה-FAIR PLAY והיושר האינטלקטואלי.

בצער

ק. גרדוש

לדן, שלום!

אתה מאכזב אותי. כאיש שלא מזמן טען במומבי שסילמו את דבריו ומעשיו בזדון (פרשת הדירות שלך) - ציפיתי ממך רגישות יתר לגבי האמת, הצאיאמת וסתם השמעה. סילפת את דברי ומעשי עליידי ציטוט מקוטע והתעלמות מאותם הפסוקים ב"דיסרטאציה" שלי, הגדגורים את עמדותי בדיקו המקסימאלי.

לא יתכן שאדם פיקח כמוך לא יבין את עיקר טיעוני במאמרי: על "ההבדל הקטן" והמכריע בין קליעה למטרה ספציפית ולבין הכללה.

תמצא ב"כתבי האינסופיים" ערבים מכוערים, יחד עם יהודים מכוערים למכביר (דתיים למשל שמקללים אותי אחרי כל קריקאטורה, המטפלת בעיני חופש הדת, - רופאים,

בדרך דומה. ויכול להיות שבאמת אין אפשרות אחרת. ככה הציגו הצרפתים את הגרמנים, האמריקאים את היפאנים, הגרמנים את הרוסים והרוסים את היהודים.

ואין טעם להתרגש מזה, מר דוש. אפילו הקריקטורות הנאציות על היהודים לא עוררו בי זעם. אני מתכוון לדמות היהודי, ולא לנושא. היהודי בקריקטורות האנטישמיות ביותר לא נראה בעיני ערוב, דוחה, מעורר סלידה ובלתיאנושי. אינני רואה כל סיבה להעלב. אני מכיר יהודים רבים הנראים כך בחיים. מנהיגי פועלים, אנשי מדע, חברי כנסת, מוסיקאים וסתם יהודים פשוטים וטובים.

רק אדם שהיה רוצה לראות את היהודי החדש כצעיר בלונדי, תכול-עיניים, תמיר ונאה מסוגל לראות בדמות היהודי המסורתי, כפי שהיא מופיעה בקריקטורות האנטישמיות - דמות מעוררת סלידה. בעיני הדמות הזו אינה מכוערת ואינה יפה. אני מבין שבקריקטורות, כמו בכל הכללה אחרת, רבים רואים את עצמם נבזעים. אני לא מוצא את עצמי נעלב.

תמשיך, אפוא, לצייר את הערבי שלך כפי שציירת אותו עד כה. רק, למען ההגינות האינטלקטואלית, חדל לכתוב דיסרטאציות על מוסריותם או אי-מוסריותם של קריקטוריסטים, המנסים ללא מילים לקבוע בתודעת הקהל שלהם את דמות האוייב כפי שמדיר גיורתה הרשמית של ממשלתם מנסה להציגה.

לדוש שלום (תמורת שטחים)

שינוי מאוכזבים. אתה ממני ואני ממך. אבל מה אפשר לעשות? הבדלי השקפות מרחיקים זה מזה גם את הטובים בידידים.

ולעניין: זה שנים שאני עוקב בסקרנות אחר עבודתך בעתונות העברית, ואני זוכר עשרות קריקטורות בהן הצגת את ה-ערבי כדמות הנחשבת בעיני רבים כנלעגת, עלובה ומגוחכת. רבים מן הערבים שלך הזכירו לי את דמויות היהודים בקריקטורות האנטישמיות.

לא האשמת אותך בצביעות ובנסיגון לעורר שינאה לגבי ה-ערבי כעם או ציבור שלם. אתה בסך הכל ציירת את הערבי כדמות נלעגת, "מזחיקה", עלובה ודוחה. היהודי החדש, הגאה והיפה, שראה את הערבי שלך, עלול היה להגיע למסקנה ההגיונית ש"שרץ זה אינו בן-אדם כמונו, ומותר, אפילו רצוי, לדרוס אותו!" עשית לעצמך במיקרים רבים מאד מלאכה קלה, ומי יודע? אולי באמת אין מיפלט מהכללות צורניות בשטח הקריקטורה הפולי-טית. התוכל להישבע, מר גרדוש, שמעולם לא פנית בקריקטורות שלך אל האינטרסים הפרימיטיביים של הקהל?

לא הייתי מתקיף אותך על השמעת ה-ערבי, לולא מאמרך הנרגש נגד חבריך למקצוע ברית-המועצות ומצריים. אני חושב שהם עומדים לפני הבעיות שאתה עומד לפניהן יוסיים ולפעמים,

מברחה אובריאן ואביה
הנאום לא הושמע

לעשות לו טובה, להעביר למענו חבילת חשיש לקנדה. מרגרט לא רק ששמחה ל-סייע לו, אלא גם ראתה בכך מעין שליחות: "אינני פוחדת", אמרה, "אם יתפסו אותי תהיה לי לפחות אפשרות להסביר בבית-המשפט עד כמה חשוב להתיר את השימוש בסמים לכל מי שזקוק לכך".

ההודמנות לכך ניתנה לה, אלא שמרגרט לא השתמשה בה.

האב בא מקנדה. פרקליטה של מר-גרט, עורכת-דין נירה לידסקי, מיהרה להז-עיק לארץ את אביה, דמות ידועה ומכר-בדת בקנדה. לפני שלוש שנים שלח את בתו ללמוד באלט בלונדון. היא הייתה תל-מידה מצטיינת נבחרה גם להשתתף בסרט באלט. מהכסף שהרוויחה רכשה כרטיס טר-סה מסביב לעולם, מימנה את טיוריה וכך גם הגיעה לישראל.

בארץ עמדה מרגרט להצטרף ללהקת המחול של בת-דור, אלא שאו פגשה ב-ציעדי הקנדי שהציע לה את העיסקה: כרטיס טיסה לקנדה ועוד אלף דולר במוזמן תמור-רת העברת החשיש לבית-מלון ידוע במונ-טריאל.

אלף הדולרים לא עניינו אותה במיוחד. עובדה: זמן קצר אחרי שנתן לה את הכסף, חזר אליה הבחור שמסר לה את החשיש, סיפר כי הוא רעב ללחם ומרגרט החזירה לו את הכסף.

היא הכינה לעצמה נאום ארוך ומפורט בו רצתה להסביר לשופטים עד כמה לא עשתה רע לאיש ועד כמה היא רק רוצה לעזור לנצרכי הסמים אבל רחבה ועולם. ברגע האחרון הצליחו אביה ופרקליטה-ה לשכנע אותה שהשופטים לא יבינו כל כך את תוכן נאומה והיא ויתרה עליו בלב-כבד.

בבית-המשפט טענה עורכת-דין לידסקי כי תולדות חייה של מרגרט מוכחים כי נפלה קורבן לחבורה שניצלה את תמימותה, הבטיחה כי אם תשחרר יקחה אביה מיד חזרה לקנדה.

השופטים לא השתכנעו. הם גזרו על מרגרט היפה שנת מאסר בפועל מיום-מעצרה.